Retirada

Per EloiA el dl., 10/09/2007 - 09:00

Els Pets

-

Agost

Lletra original

Se'm fa estrany no ser el darrerde marxar cap a dormirquan ja hem xerrat de totentre quatre bons amicsi el sol ens pica fortben bé cap al mig matí Gairebé ja ni em conecquan fa dies que no et dic"posa-me'n un altre Quim,que me'n vaig però ara vinc!"mentre al wàter tancatm'ensumo la dignitat I sóc aquí per fer memòriaEm pots fer molt de cas o gensPerò recorda aquesta història:Una retirada a tempssempre és una victòria. Ja no em perdo com abansper racons caus i foratsde les nits sense finalseguint un deliri falsque amb el temps em va portarcap a un excés fatal. No calia córrer tant,una treva em deia el cos,que comences a ser grani arribaren amb les porsles angoixes i tristorsi tot es va anar fent fosc. I sóc aquí per fer memòriaEm pots fer molt de cas o gensPerò recorda aquesta història:Una retirada a tempssempre és una victòria.

Lletra traduïda

De Retirada en retirada fins a la victòria final.

Els Pets ens acosten amb les seves lletres a la vida real, sovint a les seves misèries, sense lirismes excessius ni romanticismes empalagosos. En aquest cas ens parlen d'una persona amb la vida abandonada a l'alcohol i les drogues, on els excessos poden amb ell.Aquesta persona ens dóna un consell que sorprèn: *UNA RETIRADA A TEMPS SEMPRE ÉS UNA VICTÒRIA*Aquesta retirada que canten Els Pets és clara: *Hem d'evitar mals majors*. Però ara els hem d'evitar perquè l'opció presa al principi no és la correcta, ja que està basada en una recerca falsa, de resultats immediats, però buida de sentit.Aquí tens unes altres "retirades" diferents. Són les retirades del nostre Déu. El Déu dels cristians és un Déu que es mostra en la retirada, en l'abaixament (kénosi), en la humilitat, en el no-poder, en el no-tenir... **En Jesús, Déu va de retirada en retirada, de fracàs en fracàs, d'abaixament a abaixament, fins a la victòria final:** *Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes. Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom (Filipencs 2, 6-9)*

"Va néixer en un poblet, fill d'una dona del camp.Va créixer en un altre poblet on va treballar de fuster fins que va tenir 30 anys.Després, i durant tres anys, va ser predicador ambulant.Mai no va escriure cap llibre. Mai no va tenir un càrrec públic.Mai no va tenir família o casa. Mai no va anar a la universitat.Mai no va viatjar a més de tres-cents quilòmetres del seu lloc de naixement.Mai no va fer res del que s'associa amb la grandesa.No tenia més credencials que ell mateix.Només tenia trenta-tres anys quan l'opinió públicaes va tornar en contra seu.Els seus amics l'abandonaren.Va ser entregat als seus enemics, i en van fer mofa en un judici.Va ser crucificat entre dos lladres.Mentre agonitzava preguntant a Déu per què l'havia abandonat,els botxins es van jugar els seus vestits, l'única possessió que tenia.Quan va morir fou enterrat en una tomba prestada per un amic.Han passat vint segles, i avui és la figura central del nostre món,factor decisiu del progrés de la humanitat.Cap dels exèrcits que van marxar,cap de les armades que van navegar,cap dels parlaments que es van reunir,cap dels reis que van regnar,ni tots ells junts, no han canviat tant la vida de l'home a la terracom aquesta Vida solitària." (anònim)